

ליהודים היתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת היהודית"

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדנה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל: כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבותי ונתת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום ונאצוני והפר את בריתי: והיה כי תמאצאן אתו רעות רבות וצרות ונענתה השירה הזאת לפני לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיון העקרי המיועד לדור האחרון לפני ביאת הגואל: ה"יהודים"! הישמרו לכם מעבודה זרה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את בריתי! ובשכר זאת אביאכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.¹

מידת ההשגה כפי ההשתדלות והעמל

כלל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והעמילות, תגדל ההשגה הבאה ממנה. וכמו שכתב המסילת ישרים (פרק א) ז"ל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאוותיו, ונתרחק מן המרחיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגהו וישמח בו".

הענין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את השמחה העצומה של ימי הפורים, את ה"אורה ושמחה וששון ויקר", עליו לשים אל לבו את עבודתם של ישראל בימים ההם, ששבו בתשובה בלבב שלם ורוח נשברה, עד שנהיו "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מרוחקים מכל דבר הקשור לעבודה זרה ולאורחות הגויים. וע"י עבודה זו דייקא, שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם, זכו ל"קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת השי"ת וקבלת התורה. וע"ז כתיב "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא יסוף מן העם". אותו כלל נכון לא רק "בימים ההם", אלא גם "בזמן הזה". כפי השיעור שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויידל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שאי אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת ענין "כן ישיגהו וישמח בו" בימינו אלה, כשאורה של הגאולה כבר מבצבץ ועולה].

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזו, לא יכוננו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, וכמו שאמר הכתוב "שמחה וששון ליהודים", ליהודים דייקא. "יהודי" הוא הכופר בעבודה זרה (כדאיאת במגילה יג, א), המתרחק מהבליהם של הגויים, והמתדבק בכל נימי נפשו בשפר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארה הימנה.

אהרן היינצמאן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנאתו של המן — שנאת הדת

"ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" (אסתר ג, ד).

הכתוב מגלה לנו, ששנאת המן למרדכי לא היתה מעצם ה"חוצפה" שמרדכי לא השתחוה לו. אלא שנהא מיוחדת עליו בלבו, בגלל זה שמרדכי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתב הגר"א בפירושו וז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי — ולפיכך היתה שנאתו עליו רב מאד, כי אין שנאה כשנאת הדת", עכ"ל. כלומר, שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנאת הדת. שנאת המן למרדכי היתה בגלל שהוא יהודי, ויהודי יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחוות לעבודה זרה. ושנאת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "ויבזו בעיניו וגו' כי הגידו לו את עם מרדכי", ופי' הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מחמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכוונתו של המן בגזרותיו היתה לעקור את הדת, וכמו שכתב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "ויבקש המן — פירוש לעקור הדת".² ובכן, מכיון שכל עיקר שנאתו של המן למרדכי — ולעמו — היתה על עסקי דת, אך טבעי הדבר, שאת חיצו השיתנה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת היהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בקל מלכות אחשורוש עם מרדכי". ומי הם אלה הנקראים "עם מרדכי"? אומרים חז"ל (מגילה יג, ב): "אמר רבא, בתחילה במרדכי לבדו, ולבסוף בעם מרדכי — ומנו רבנן — ולבסוף בכל היהודים".³

"עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן! הם המה אשר עוררו את שנאתו של אותו רשע באופן כה נורא. וכל כך למזה? כי רבנן המה "היהודים", ויהודי יש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבול.

עבודתנו בעיקבתא דמשיחא — להיות "יהודים" הכופרים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהרי"ל דיסקין וז"ל, שאמר על הצרות הרבות שיהיו באחרית הימים, "מי שהוא 'עהרליכער איד' ינצל". כששאלוהו, "ומי הוא 'עהרליכער איד'?" ענה: "מי שהוא מובדל מהגויים". ללמדך שכן היא המידה: מי שמובדל מהגויים, הוא הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיים האמיתיים, ובגויים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מוולאזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקביל למאה שנה מהאלף הששי, ופסקי כל סדרא מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה הנוכחית מכוונת כנגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק יג) כתב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד — אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג — הוא הרוח הרוחני, לאבד — אפילו הגוף הגופני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעיקר מטרת המן היתה לבטל אותם מן המצוות.

ב. ובפי' הגר"א כתב ז"ל, "והכל היה מפני 'עם מרדכי' דהיינו יהודים, שבשביל כך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המיועדת לנו, במלוא הקדושה ורום המעלה, ולא כמו קודם לכן, שחלק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל בלי תואר "הארץ".